

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תער
ערב שבת קודש פ' שלח
[באה"ק: קרח], מבה"ח תמוז,
כ"ח סיון ה'תשפ"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ו שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"ד שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

הכח שמקבל כל יהודי בכ"ח סיון / מתוך קונטרס כ"ח סיון היתנשי"א

זמן הגאולה

8

מעוּתוּם של המרגלים / פ' השבוע והזמן הנוכחי באור הגאולה

ניצוצות של משיח

13

נשי ישראל בזמן הזה פועלות על פי נשיא דורנו / לקט קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה

כתב יד קודש

14

הוא הוא מציאות המשלח / צילום נדיר מהגהת הרבי על שיחת ש"פ תולדות היתחד"ם

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא.

ישראל רחמים בן חיה מושקא, מענדל בן חיה מושקא, ושמואל מאיר בן חיה מושקא שיחיו

ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

לע"נ ר' ברוך אהרן בן ישראל דוד ע"ה

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

הכח שמקבל כל יהודי בכ"ח סיון

הסך-הכל ושלימות השבעים שנה של כ"ק מו"ח אדמו"ר הי' דוקא בכ"ח סיון, ב"חצי כדור התחתון", ב"770", היכן שהגיע וחי במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין . . שענין זה בא בגילוי ביום כ"ח סיון ● בעמדנו בזמן ומקום זכאי, ביום דכ"ח סיון - מקבל כל יהודי תוספת כח וחיזוק לקיים השליחות דדורנו זה - שצריכים לעמוד "הכן כולכם" לקראת קבלת הגאולה האמיתית והשלימה, ובראשם - משיח צדקנו ● מתוך קונטרס כ"ח סיון ה'תש"א - מוגה, תרגום מאידית

בעבר⁶), ולאחרי זה - בפולין⁷, עד - השלב האחרון - כאשר הגיעו לארצות הברית⁸, ב"חצי כדור התחתון", ושם גופא בכמה מקומות, עד שהגיעו להבנין והמקום שבו נמצאים אנו עכשיו, ביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - ב"770" (כפי שנקרא כך).

רואים בפועל, שאע"פ שבכל הדורות ומקומות אלה היתה התגלות החסידות

א. בשלשלת של "יפוצו מעינותיך חוצה" עצמה (ע"י רבותינו נשיאינו) היו כמה דורות ושליבים - במשך השבעה-תשעה דורות מהבעש"ט ואדמו"ר הזקן עד דורנו זה:

אחרי אדמו"ר הזקן (שחי בליאזנא¹ ולאחמ"כ בליאדי²) היו רבותינו נשיאינו כמה דורות בליובאוויטש³. ואחר כך (בדור השביעי מהבעש"ט) - עברו לראסטאו⁴, ולאחר מכן - לענינגראד⁵ (או פעטערבורג, כפי שנק' כן

(6) ובימים אלה יש שקו"ט להחזיר שמו לפעטערבורג. ראה שיחת ש"פ קרח, ג' תמוז שנה זו (סה"ש תנש"א ח"ב ע' 649 ואילך).

(7) באסרו חג סוכות תרפ"ח נסע מרוסיה והתיישב בריגא, לטביא. בשנת תרצ"ד העתיק מושבו לעיר ווארשא, פולין. ובשנת תרצ"ו - העתיק את מושבו לעיר אטוואצק (שם), עד שהעתיק משם בחדש אלול תרצ"ט, עד שהגיע לריגא בה' טבת ת"ש. ובחדש אדר ראשון יצא משם (לשטאקהאלס) בדרכו לארצות הברית והגיע שם בט' אדר שני ה'ש"ת (ראה מבוא לאגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ה).

(8) בט' אדר שני ה'ש"ת (כבהערה הקודמת). ובכ"ח סיון תש"א הגיע כ"ק אדמו"ר שליט"א והרבנית הצדקנית נ"ע - יבחל"ח. המו"ל.

(1) משנת תקכ"ז ("שלשלת היחס הראשי פרקים מתולדות בית רבינו" - בהקדמת "היום יום").

(2) מי"א מנחם אב תקס"א עד ערב שבת מברכין אלול תקע"ב (שם).

(3) ק"ג שנים - מח"י אלול תקע"ג (שאו קבע אדהאמ"צ דירתו בעיר ליובאוויטש) עד י"ז מרחשון תרע"ו (כשעזב אדמו"ר מהורש"ב ליובאוויטש והעתיק מושבו לעיר רוסטוב ע"ז דאן) - שם.

(4) בשנת תרע"ו (כבהערה הקודמת).

(5) משנת תרפ"ד עד לאחרי מאסר וגאולה של כ"ק מו"ח אדמו"ר בשנת תרפ"ז, שאז העתיק מושבו למוסבה מאלאחאווקא - סמוכה למאסקווא (שם).

השלימות דמספר שבעה (שבע מאות ושבעים).

זאת אומרת, שביחד עם זה שישנה הפריצה שלמעלה ממדידה והגבלה ("פרצת") – ישנו גם המקום וזמן, כפי שהדין בפשטות שהמקום ובנין צריך להיות בעל ד' כתלים וגג ותקרה וכו', אלא שהזמן ומקום עצמו קיים באופן של "פרצת" (ואדרבא: דוקא זמן ומקום למטה פועל את שלימות ענין הפריצה כנ"ל). ע"ד הכתוב על ירושלים¹², ש"פרצת תשב ירושלים" ויחד עם זאת "ואני אה' לה גו' חומת אש סביב"¹³.

המקום הזה – 770 גימטריא "פרצת" – נעשה המקור ונתנית-כח על יפוצו מעינותיך חוצה בכל העולם כולו, באופן שפועלים את ה"פרצת" ואת יפוצו מעינותיך ב"חוצה", עד לחוצה שאין חוצה ממנה, כך שמגלים שם את ה"יתרון ארץ בכל היא".

ולוהוסיף: הסך-הכל ושלימות¹⁴ **השבעים** (70) שנה של כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁵ ה' דוקא ב"חצי כדור התחתון", ב"770", היכן שהגיע וחי במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין; וזה ונתן אח"כ את הכח לדור **השביעי** שלאחרי זה (כנגד ספירת המלכות) – שתהי' שלימות הגילוי דשבעים (עשר פעמים שבעה) ביחד עם שבע מאות (מאה פעמים שבעה) = 770, ושלימות הגילוי ד"ויתרון ארץ (מלכות) בכל (יסוד¹⁶) היא".

12 זכר' ב, ח.

13 שם, ט.

14 כידוע שבעת הסתלקות הצדיק נעשה העלי' של "כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו" (תניא אגה"ק ביאר לסי' ז"ך). ונמשך ומתגלה ומאיר מלמעלה למטה (שם סי' כ"ח).

15 שנולד בלויבאוויטש בשנת תר"ם (י"ב תמוז), ונסתלק בניו-יארק ושם מ"ב, בחצי כדור התחתון, בשנת תש"י (יוד' שבט).

16 וידוע שכ"ק מו"ח אדמו"ר הוא כנגד ספירת היסוד (ושמו (הראשון) יוסף, שהוא מדת היסוד), לאחריו החמש מדות כנגד החמשה נשיאים שלפניו - ראה ס'

והפצת המעינות חוצה – הרי דוקא ב"חצי כדור התחתון", ששם מתן תורה לא ה' (בגלוי)⁹ – היתה התגלות החסידות והפצת המעינות חוצה ביתר שאת וביתר עוז, יותר מבדורות ומקומות שלפני כן, עד באופן שזה מגיע לחוצה שאין חוצה ממנה – כפי שרואים בפשטות¹⁰.

והטעם לזה הוא – כנ"ל בנוגע להגילוי דמ"ת דוקא למטה – כי דוקא בהתחתון ביתר נפעל הגילוי ד"יתרון ארץ בכל היא", ועד"ז מובן לאחרי מתן תורה עצמו שדוקא ב"חצי כדור התחתון", ששם לא ה' מ"ת בגלוי, נעשית שלימות ההתגלות של "יתרון ארץ בכל היא", השלימות דגילוי התורה ופנימיות התורה באופן דיפוצו מעינותיך חוצה.

וכמרומו גם במספר הכתובת של הבנין (המרכז של לויבאוויטש בחצי כדור התחתון, שמשם אורה יוצאה לכל העולם כולו בהפצת המעינות חוצה) – 770, שכידוע 770 הוא גימטריא של "פרצת" (כפי שהתפרסם בין בני").

ויש לומר השייכות: מספר שבעה מורה על השלימות דשבעת ימי ההיקף, שבעה מדות – ההשפעה בכל הדרגות (מחסד עד מלכות), והשלימות דשבעה היא – מאה פעמים שבעה (700) ביחד עם עשר פעמים שבעה (70), שבצירופם יחד הרי זה – 770, ולכן זהו בגימטריא "פרצת" – כי השלימות ד"פרצת", כהפריצה מכל ההגבלות דזמן ומקום ("ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה"¹¹) – עד באופן ד"פרצת" בתוך "פרצת" – נפעל (לא ע"י היציאה מזמן ומקום, אלא אדרבא –) דוקא בתוך ועל-ידי שלימות הזמן (והמקום) – 770,

9 מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר - נדפס בשה"מ תש"ח ע' 232 ואילך. וראה אגרות קודש אדמו"ר מהור"י צ"ח ב' ע' שלא. אגרות קודש אדמו"ר מהור"ש ב' ח"א ע' קסא. ועוד.

10 ראה גם ה"פתח דבר" ל"קובץ כ"ח סיון יובל שנים".

11 ויצא כח, יד.

וכידוע שתִּיבַת "גאולה" נכתבת דוקא ע"י תִּיבַת "גולה" בתוספת אל"ף – כי הגאולה נמשכת ובאה על-ידי (העבודה של) הכנסת האל"ף דאלופו של עולם בגלות (גולה)²⁰;

וכיון שהגאולה באה דוקא מהמצב הכי תחתון, לכן היא פועלת שתהי' הגאולה האמיתית והשלימה, גאולה נצחית שאין אחרי' גלות, שעלי' אומרים "שיר חדש" לשון זכר²¹ [שלא כהגאולות שלפני זה, שהי' להם הפסק אח"כ], כי דוקא עי"ז שהדבר בא מהתחתון ביותר, מתגלית אמיתיות ושלימות הענין, שזה דבר של קיימא, ובאופן גלוי דוקא – המעלה דספירת המלכות (שענינה גילוי באופן של קיימא, כנ"ל*), שתתגלה בשלימות בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו (ממלכות בית דוד), כידוע שהחידוש דגאולה הוא – גילוי אלקות למטה בעוה"ז התחתון שאין תחתון למטה ממנו, דירה לו (לעצמותו) יתברך בתחתונים, אשר בדירה ישנו העצם בגלוי. – וי"ל שזהו גם השרש דתיבות "גאולה" ו"גולה" – מלשון גילוי.

ג. ויש לומר, שכשם שזה בנוגע לכללות ענין הגלות וגאולה, כך הוא גם בנוגע להמקום פרטי שנמצאים בו ב"חצי כדור התחתון" – שהיות שזה ("מקדש מעט"²²) המקום ששם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו קבע את מקומו, בתור המקור להפצת המעינות חוצה בכל העולם כולו, הרי דוקא במקום ומקום זה נפעלת הגאולה ובנין בית המקדש השלישי, "מקדש²³ אד' כוננו ודיק"²⁴.

(20) לקו"ת בהעלותך לה, ג. וראה שיחת ש"פ אחו"ק וש"פ אמור שנה זו.
 (21) מכילתא בשלח טו, א. תוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב.
 (22) יחזקאל יא, טז. מגילה כט, א.
 (23) בשלח טו, יז.
 (24) וגם לפני זה הרי הוא "מקדש מעט". ולהעיר

וע"פ המדובר לעיל מובן איפוא, שענין זה בא בגילוי ביום כ"ח סיון, אשר מגלה את כחו של החודש – "ירחא תליתאי", והכח ד"אוריין תליתאי", והכח ד"עמא תליתאי", וכל הענינים של "תליתאי" הקשורים עם מתן תורה (כפי שרב נסים גאון¹⁷ מונה אותם), ובכללות – הכח דמלכות, "ויתרון ארץ בכל היא", שמגלה "כל" בשלימות ובאופן של קיימא (שלוש פעמים שלש פעמים שלש)¹⁸, ודוקא בגשמיות העולם, באופן של ממש (ממשות).

ב. ע"פ הנ"ל מובן ענין השליחות ("שלח לך") של דורנו זה:

אף-על-פי שנמצאים אנו בעוה"ז התחתון בגלות, בגלות זה האחרון, ושם גופא – בחצי כדור התחתון (המקום של רוב מנין ובנין בני"ז בזמננו) – הרי אדרבא: דוקא ממצב ובמצב ומקום התחתון והגלות, עד בתחתון שאין תחתון למטה ממנו – נפעלת העלי' הכי גדולה ובכל הדרגות והדורות שלפני ושלמעלה מזה, כולל גם דחצי כדור העליון והדורות הנעלים ביותר (דור דיעה של משה רבינו¹⁹ וכיו"ב), עד להעלי' של הגאולה האמיתית והשלימה, גאולה לכל העולם כולו (כולל בחצי כדור העליון), ועבור כל הדורות כולם.

השיחות תש"ה ע' 60. ועוד.

וי"ל שכל דורנו האנשים ונשים וטף הוא ספירת המלכות.

(17) וע"ד הרמז יש לומר, ש"נסים" מורה על גילוי הנסים בעולם (וכנראה במיוחד בשנים אלו – שנת תש"נ ר"ת תהא שנת נסים, ושנת תנש"א ר"ת תהא שנת אראנו נפלאות, כמדובר כמ"פ), כולל גם – הנסים המלובשים בטבע (ראה מכתבי חודש ניסן שנה זו), ו"גאון" מרמז על גילוי שלימות התורה, כידוע מהטעמים לקריאת שם גאון, כי גאון הוא בגימטריא ששים, שמורה על בקיאותו בששים מסכתות (ראה הקדמת המאירי לאבות). וי"ל שלכן, דוקא ר' נסים גאון מבאר הפרטים בקשר התורה לענין תליתאי, שמורה על הקיום (חוט המשולש) שנעשה ע"י מ"ת, כנ"ל ס"א.

(18) ראה לקמן סעיף י"ג [סה"ש תנש"א ח"ב ע' 646].

(19) ראה ויק"ר פ"ט, א. במדב"ר פ"ט, ג. וש"נ.

(* ס"ג בהשיחה [סה"ש תנש"א ח"ב ע' 636 ואילך].)

"כספם וזהבם אתם"²⁹, העבודה דאהבת ה' ויראת ה'³⁰, שזה כולל את כל מצוות עשה וכל מצוות לא תעשה³¹.

ד. הלימוד מכל זה:

בעמדנו בזמן ומקום זכאי – בחודש השלישי, ובית משולש, בית תורה תפלה, ומעשים טובים (ה"חוט המשולש" דתורה, עבודה וגמילות חסדים), ושם גופא, ביום דכ"ח סיון – כשעומד בגלוי הכח של כל חודש השלישי (ג' פעמים ג' פעמים ג'), שענינו: המשכת וגילוי אלקות למטה באופן של קיימא –

מקבל כל יהודי תוספת כח וחיזוק לקיים השליחות דדורנו זה – שעליו ישנו השליחות והאימרה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שצריכים לעמוד "הכן כולכם"³² לקראת קבלת הגאולה האמיתית והשלימה, ובראשם – משיח צדקנו, דוד מלך ישראל.

ולהיות שזוהי השליחות דדורנו זה – החידוש של ה"תלמיד ותיק" שבדורנו (אשר כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ניתן למשה מסיני) – מובן, שאפילו כאשר ילד קטן בימינו אלה אומר שהוא מאמין ומבקש שיבוא המשיח – ה"ז חידוש אמיתי בתורה, עד שזה נעשה חלק מן ה"חידוש תורה" ש"מאתי תצא"³³, מהקב"ה עצמו, שכן הקב"ה מסכים למילים והבקשות של בני"י – "נער ישראל ואוהבהו"³⁴, והקב"ה מגלה אהבתו בפשטות ממש, באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וביחד עם זה – בגלוי למטה מטה, בעולם הזה התחתון שאין תחתון למטה ממנו.

ובפרט שיש לכך סיוע מכל עניני העולם –

דאף-על-פי שמקומו בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, על הר הקודש – הרי כיון שזה נפעל על-ידי "מעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות"²⁵, ובפרט בסיום של זמן הגלות ע"י העבודה ד"פוצו מעינותיך חוצה" – יש כבר במקום זה, ודוקא במקום הזה, ההכנה בשלימותה לה"מקדש אד' כוננו ידיך", עד שתיכף ומיד נעשה במקום זה הגילוי של "מקדש אד' כוננו ידיך" – שאת זה יכול כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לתבוע להביא לפועל, שלכל לראש נעשה הגילוי ד"מקדש אד' כוננו ידיך" במקום זה ("שבע מאות ושבעים") שבו הוא חי ופעל עבודתו במשך עשר שנים האחרונות שלו, הסך-הכל דכל עבודתו (כנ"ל).

ודוקא על-ידי סיום העבודה בחצי כדור התחתון – "מעלין" ומגלין את כל הבנין של "מקדש אד' כוננו ידיך", כולל גם הגג של הבנין, אשר "מלך המשיח" . עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם"²⁶ – כל זה "מתעלה" (נפעל) על-ידי העבודה (הגבהה) של התחתון ביותר.

ותיכף ומיד ממש – "ארו עם ענני שמיא"²⁷ – כל בני-ישראל "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"²⁸, נמצאים בארצנו הקדושה, ביחד עם בית המקדש השלישי שישנו כאן, ולוקחים את כל זה ביחד עם

מ"התמים" (חוברת ב' ע' קכו [קי, ב]) דברי אחד מזקני חסידי האמיל בימי הצ"צ: מיום שנחרב ביהמ"ק וקד"ק עד אשר ירחם הש"י וישלח לנו גואל צדק . . ויבנה לנו את ירושלים וביהמ"ק עם הקד"ק, הנה ליובאוויטש הוא ירושלים שלנו, והבית הכנסת אשר כ"ק אדמו"ר מתפלל בו הוא ביהמ"ק שלנו וכו'.

(25) תניא רפ"ז.

(26) ילקוט שמעוני ישע"י רמז תצט.

(27) דניאל ז', ג. סנהדרין צח, א.

(28) בא יו"ד, ט.

(29) ישע"י ס, ט.

(30) ראה תו"א ר"פ וישב.

(31) ראה תניא פ"ד.

(32) אגרות קודש אדמו"ר מהור"י צ"ח ד' ע' רעט.

(33) ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג ג.

(34) הושע יא, א.

שמש), וכך גם היחוד של כל יהודי בתור יחיד ('ואתם תלוטו לאחד אחד'³⁹) עם עצמות ומהות – כך שהם נעשים מציאות אחת ממש, באחדות אמיתית – 'והיו לבשר אחד'⁴⁰, עד לאופן של יחיד⁴¹, עד – למעלה אף מיחיד.

שאז הרי בודאי לא שייך ענין של הפסק ח'⁴², שכן אדרבה: ישנו דוקא רק ענין של התאחדות, והתאחדות בתכלית השלימות.

ונוסף על ענין ההתאחדות (בין בני" עם הקב"ה) ב'והיו לבשר אחד' – ישנו ענין נוסף ב'והיו לבשר אחד': התוצאות שיוצאים מזה – שנוולדים "תולדות" – "תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים"⁴³,

עד למעשים טובים (שאינם דבר נפרד מן "והיו לבשר אחד", אלא מעשים טובים) שעל-ידם נעשה יהודי (בגופו ונשמתו) "שותף להקב"ה" (באופן של התאחדות) בכל עניניו של הקב"ה, כולל ועיקר – בהבאת הגאולה האמיתית והשלימה, אשר, כדי שהקב"ה יפעל זאת בשלימות הוא זקוק (כביכול) להשתתפותו של כל יהודי, ודוקא בתור נשמה בגוף, שע"י "מעשינו ועבודתינו" באה הגאולה, וצריך להגיע כביכול לכך שכל יהודי יסכים לזה, ויתירה מזו – שהוא ירצה ויכריז, שלא רק ש"הגיע זמן גאולתכם"⁴⁴, אלא שישנה כבר הגאולה בפשטות, כמדובר לעיל (ס"ס ב) שגאולה היא מלשון גילוי – הגילוי דאלופו של עולם ב"גולה" (שנפעל ע"י עבודת היהודי בגלות).

"ברבים היו עמדי" – כך שכל עניני העולם מסייעים ומוליכים למטרה אחת ויחידה: הגאולה האמיתית והשלימה.

[התפללו תפלת ערבית, ולאחר התפלה המשיך³⁵ כ"ק אדמו"ר שליט"א:]

ה. נוסף לכך שכ"ח סיון הוא המשך לכ"ז (זך) סיון, שהכוונה בזה בעיקר בנוגע לעבודתו של היהודי בעולם (עד לחצי כדור התחתון), הרי זה גם הכנה והקדמה להיום שלאחריו – כ"ט סיון, ערב ראש חודש (תמוז), שבו מדובר בעיקר אודות ההתאחדות של יהודי עם הקב"ה (שבא בכח מהעבודה בכ"ח סיון).

והענין הזה: בערב ראש חודש אור הלבנה הוא בהעלם לגמרי כהכנה לקראת מולד החודש בראש חודש. ובלשון הכתוב³⁶: על-ידי "יפקד מושבך" (העלם הלבנה) בערב ראש חודש ("מחר חודש"), נפעל ה"ונפקדת" (מולד הלבנה בראש חודש), יחוד שמשא וסיהרא³⁷.

ובעבודת השם דבני" – שדומין ללבנה ומונין ללבנה³⁸: בערב ראש חודש נפעלת שלימות בעבודת היהודי, כאשר הוא עומד בתכלית הביטול (בדומה ללבנה שמצוי' אז בהעלם), וזה מביא תיכף את העלי' של הנשמה ("ונפקדת") – היחוד וזיווג דכנסת ישראל (מלכות, סיהרא) והקב"ה (ז"א,

35) לאחר התפלה הכריז הגבאי ש'י שכעת תהי' הפסקה ואח"כ יחלק כ"ק אדמו"ר שליט"א את הקונטרס והשטרות לצדקה. וכ"ק אדמו"ר שליט"א אמר (בחיוך): במקום לעשות הפסקה, נעשה עכשיו המשך (עד שיגיעו הקונטרסים). וראה לקמן בהשיחה. המו"ל.

36) שמואל-א כ, יח.

37) ראה דרושי מחר חודש – סה"מ תקס"ז ע' מח ואילך. אוה"ת בראשית ד, סע"ב ואילך. ועוד.

38) סוכה כט, א. ב"ר פ"ו, ג. זח"א רלו, ב.

39) ישע"י כז, יב.

40) בראשית ב, כד.

41) ראה תו"א וארא נח, ב ואילך. ובכ"מ.

42) ראה לעיל הערה 17.

43) פרש"י ר"פ נח.

44) ראה לעיל ס"ב.

טעותם של המרגלים

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

א. בפרשתנו מדובר אודות המרגלים, וכמדובר כמה פעמים¹ התמיהה שבזה:

משה הי' רועה ישראל, וא"כ הרי הכיר את מצבו של כל אחד מבני ישראל, וכמובא במדרש² עה"פ "ומשה הי' רועה את צאן יתרו"³, שהוא לא הסתפק בהשגחה כללית על מזונם של הצאן, אלא דאג שהזקנה תקבל את המזון המתאים לה והצעירה את מזונה וכו', והתמסר ("זיך אריינגעלייגט") לדעת את טבעו של כל כבש.

ואם כך הי' הדבר אצל צאן יתרו וקודם מ"ת, עאכו"כ אצל בני ישראל לאחר מ"ת, שבודאי משה חדר בהם וידע את תכונות הנפש של כל יהודי.

ועאכו"כ לאחר שמשה לקח את בני ישראל "על אחריותו" למדבר, ששם היו "נחש שרף ועקרב"⁴ בגשמיות וברוחניות, שזוהי קליפה איומה ונוראה ("א מורא'דיקע"), ובאם לקחם על אחריותו בודאי הכיר את כל אחד.

ובפרט שמתחלת הולדו הי' רועה (בתכונותיו)⁵, וא"כ הרי זה גם מצד הטבע וגם מצד העבודה, וא"כ בודאי הכיר את כל בני ישראל.

עאכו"כ שידע את מצבם של הנשיאים, אשר היו קרואי מועד אנשי שם⁶, ועשרות אלפים מבני ישראל היו כפופים למרותם, ובודאי שמשה הכירם - ואם-כן כשבחרם לשליחות זו היו ראויים לכך, וכיצד קרה שנכשלו?

ובפרט כשמדובר על הכניסה לארץ ישראל, שאלמלא זכו הי' כבר ה"תבאמו ותטעמו"⁷, שהכניסה לא"י היתה אז באופן ד"תטעמו", גאולה שאין אחרי' גלות (אלא שהמאורעות שלאחרי-זה גרמו שלא כך יהי') - אזי כאשר מדובר אודות ענין כה נעלה, בודאי שמשה ידקדק.

והשאלה מתחזקת: הקב"ה אמר למשה "שלח לך - לדעתך"⁸, שכל השליחות היא על אחריותו של משה, והרי אפי' אדם פשוט כאשר שומע מהקב"ה שזה על האחריות שלו - ידעזע וידקדק שהכל יהי' כדבעי, וכל-שכן כשמדובר אודות משה, רועה ישראל, בודאי

למשה - פרט אחר). וראה סה"מ תשי"א (כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ) ע' 183, שמקשר זה גם למשה.

(3) שמות ג, א.

(4) עקב ח, טו.

(5) ראה שמות ד, ט.

(6) כ"ה בהנחה. ובפרשתנו יג, ג: כולם אנשים ראשי בני ישראל המה. ובפרש"י: אותה שעה כשרים היו. וראה הנסמן בהערה 8.

(7) בשלח טו, יז.

(8) רש"י ריש פרשתנו.

(* חלקים משיחה זו הוגהו ע"י כ"ק אד"ש מה"מ ונדפסו בלקו"ש ח"ח ע' 82 ואילך.

מכיון שבלקו"ש שם הובאו רק חלקים קטנים וקצרים מההנחה, על-כן הבאנו בזאת את השיחה המלאה כפי שנדפסה ב"שיחות קודש" תשכ"ז ע' 481 ואילך - הנחה פרטית, בלתי מוגה - ובשולי-הגליון הבאנו מס' הערות או קטעים מלקו"ש שם, ובסופם צויין מהיכן נלקטו. המו"ל.

(1) ראה לקו"ש חכ"ג ע' 92 ואילך. חל"ג ע' 78 ואילך.

(2) ראה שמות פ"ב, ב תיאור הבא בנוגע לדוד (ובנוגע

שהוצרך לדקדק.

ויתירה מזו: הרי מדתו של משה היא מדת האמת⁹, ואמיתית ענין האמת הוא שכל פרט ונקודה הם אמת בלי שום ספק וספק ספיקא, ואפי' לא מאה ספקות, ואם-כן בודאי משה דקדק שזה יהי' כדבעי, וכיצד יצא מזה אח"כ חטא?

ובאותיות פשוטות: רש"י אומר על המרגלים ש"באותה שעה כשרים היו"¹⁰ וצדיקים היו¹¹, וכיצד קרה שחטאו?

ב. לכן מוכרחים לומר שטענתם של המרגלים היתה טענה דקדושה, אלא שבערך למשה שהי' נעלה מהם, היא סתתה ("אוועקעקערט") כחוט השערה, ומזה נשתלשל חטא המרגלים בפועל.

וכמבואר בלקו"ת¹², שטענת המרגלים היתה שהם חפצים בתורה ומצוות במחשבה או בדיבור בלבד, אבל לא במעשה, כי כאשר יורדים למעשה, עלול לבוא מזה ההיפך.

וביתר ביאור: כאשר נכנסו המרגלים לארץ ישראל, וראו שהיא "ארץ זבת חלב ודבש"¹³ וישנם בה פירות שמנים כפשוטו, "וזה פרי"¹⁴, הבינו שבשביל זה יהיו זקוקים קודם לל"ט מלאכות – החורש והזורע וכו', עובדין דחול, ויתכן שעי"ז ישקיעו עצמם לגמרי בענינים אלו, ובפרט שישנו פס"ד בתורה "אל תאמין בעצמך"¹⁵ – לכן טענו המרגלים שאין ביכלתם לשאת אחריות כה כבדה ("געוואלדיקע אחריות") של הכנסת עשרות אלפי יהודים לארץ ישראל כאשר ישנה סכנה שכזו! ועוד רוצים לא רק שזה לא יפעל שום ירידה, אלא אדרבה, שתהי' עלי'.

ולכן טענו שצריכים ויותר טוב להשאר במדבר, מקום שלא שייכים שם כלל לעניני העולם, הלחם הוא ה"מן", "לחם מן השמים"¹⁶ שאין בו פסולת¹⁷ הן בגשמיות והן ברוחניות, מים יש מבארה של מרים¹⁸, הבגדים נקיים ע"י ענני הכבוד¹⁹ והענן הרג את הנחשים והעקרבים²⁰, במילא יכלו ללמוד תורה עם משה רבינו במנוחה, ומדוע שילכו לארץ ישראל ויתעסקו בענינים גשמיים כאשר אפשר ללמוד תורה מתוך מנוחה במדבר.

והנה, טענת המרגלים היתה טענה דקדושה ע"פ תורה, שהרי אפי' בפיקוח נפש בגשמיות נוגע ספק וספק ספיקא, עאכו"כ כאשר מדובר בפיקוח נפש בגשמיות וברוחניות גם יחד.

הם אמנם ידעו שמשה ואהרן יכלו ללכת לארץ ישראל ולעמוד בנסיון, אבל בנוגע לכל בני ישראל – מי יודע האם הם יוכלו לעמוד בנסיון, הרי "הרבה עשו כרשבי" ולא עלתה בידן²¹, ו"תורה על הרוב תדבר"²², ואצל רוב בני ישראל צריך להיות "הנהג בהם מנהג דרך ארץ"²¹, ויתכן שיכשלו.

(9) תהלים פה, יא. שמו"ר פ"ה, י. וראה סנהדרין קיא, סע"א.
 (10) נסמן בהערה 4. וראה גם פרש"י דברים א, כג ד"ה ומקח.
 (11) במדב"ר פט"ז, ה. וראה גם זח"ג קנח, סע"א.
 (12) פרשתנו לו, ג.
 (13) שמות ג, ח. וראה גם פרשתנו יג, כז.
 (14) פרשתנו שם.
 (15) אבות פ"ב מ"ד.
 (16) בשלח טז, ד.
 (17) ראה פרש"י חקת כא, ה.
 (18) פרש"י שם כ, ב.
 (19) פרש"י עקב ח, ד.
 (20) פרש"י בהעלותך י, לד.
 (21) ברכות לה, ב.
 (22) ראה מו"נ ח"ג פל"ד.

וטענתם היתה שזו "ארץ אוכלת יושבי"²³, וכמדובר פעם הפירוש בזה²⁴: כשם שמאכל נהי' דם ובשר כבשרו (של האוכל), עד"ז ארץ ישראל "אוכלת יושבי" – שיושבי' הופכים להיות בדיוק כמו הארץ, ולא רק הרגל אלא גם הראש והשכל שלו נעשים "ארץ", עד שמפסיק להיות בן-אדם ("אויס מענטש") ואינו רואה כלל את השמים.

ובהיותם נשיאי ישראל דאגו עבור כל בני ישראל; על עצמם חשבו שמסתמא יוכלו לעמוד בנסיון, ואפי' אם לא – הרי מוותרים הם על התומ"צ שלהם כדי לפעול את הרצון העליון. אך כאן דובר אודות כל בני ישראל, ועל-כן טענו שאינם יכולים לקחת על עצמם אחריות על כל בני ישראל, שלא זו בלבד שלא תהי' להם ירידה אלא שתהי' עוד עלי'.

ג. עפ"ז יובן מה שאמרו המרגלים "כי חזק הוא ממנו"²⁵, וכפי שרש"י מביא (מגמרא²⁶) שאמרו שהוא חזק כלפי מעלה, כביכול. דלכאורה כיצד יכלו לומר זאת, הרי "כשרים היו" וצדיקים היו?

והביאור הוא: שהם התכוונו ל"מעלה" הקיים בכל יהודי, היינו, הנפש האלקית "חלק אלקה ממעל ממש"²⁷, וזו היתה כוונתם, שכאשר יבואו לארץ ישראל ויתעסקו בענינים גשמיים, אזי הנפש הבהמית תהי' "חזק הוא ממנו" – מהנפש האלקית.

וזה הי' חוט השערה שהמרגלים סטו בו, החל מהטענה דקדושה, ועד שהשתלשל מזה החטא בפועל.

ד. עפ"ז יובן מה שרש"י אומר²⁸: "להקיש הליכתן לביאתן, מה ביאתן בעצה רעה אף הליכתן בעצה רעה", דלכאורה הרי אומר ש"כשרים היו" וכו', וכיצד יתכן שהליכתן בעצה רעה?

אלא כנ"ל שטענתם היתה טענה דקדושה, הם הלכו מתוך החלטה לבדוק ולשער האם בני ישראל יעמדו בנסיונות או לא, שהרי אומרים הלאוי ביאתך כצאתך²⁹; לכן אפשר לומר ש"כשרים היו" ואעפ"כ "הליכתן בעצה רעה", היות וכאשר הקב"ה מצוה לעשות משהו לא צריכים לערב את השכל העצמי ("דעם אייגענעם שכל") כדי לשער האם אפשר לעשות זאת או לא, הם היו צריכים רק לענות למשה רבינו על השאלות ששאלם, ולא להעלות השערות האם יוכלו להכנס לארץ ישראל.

ובגלל שערבו את שכלם ושיערו, לכן לאחר מעשה המרגלים אמר הקב"ה שלא יכנסו בפועל לארץ ישראל, וכאשר ניסו בכל-זאת ללכת אזי "ויכום ויכתום וגו"³⁰.

עפ"ז יובן גם מה שלמרות כל ההפלאות של דור המדבר המסופר במס' ב"ב³¹, והיו דור דעה³² וכו', הם לא יכלו להכנס לארץ ישראל, כי עי"ז שערבו את שכלם כדי להעריך את עצמם ופחדו להכנס לארץ ישראל מאחר ולא ידעו האם יוכלו לפעול את הרצון העליון, בגלל זה לבד לא יכלו להכנס לא"י, כי: אם היו הולכים בקבלת עול, בלי לערב את שכלם,

(23) פרשתנו יג, לב.

(24) ראה לקו"ש חכ"ח ע' 91.

(25) שלח שם לא.

(26) סוטה לה, א.

(27) תניא רפ"ב.

(28) פרשתנו שם, כו.

(29) ראה ב"מ קז, סע"א: יציאתך... כביאתך כו'.

(30) פרשתנו יד, מה.

(31) עג, ב – ראה לקו"ש ח"ג (ע' 50) וחכ"ג (ע' 122)

בהערה. ועוד.

(32) ראה ויק"ר פ"ט, א. במדב"ר פי"ט, ג. וש"נ.

היו עוברים את כל הנסיונות בא"י, אבל ללא הקבלת-עול – אכן לא הי' בידם לעמוד בנסיונות, כיון שרק כאשר הולכים בקבלת עול מובטחים לעמוד בכל הענינים.

ה. ע"פ הנ"ל אפשר לבאר גם מה שעל הפסוק "עלה נעלה וירשנו אותה"³³, מביא רש"י את הגמרא³⁴, שכלב אמר "אפילו בשמים, והוא אומר עשו סולמות ועלו שם, נצליח בכל דבריו".

ומקשה המהר"ל מפראג³⁵: מדוע הגמרא היתה צריכה להביא כזו דוגמא שלא שייכת ע"פ טבע, הרי זהו דבר הנמנע?³⁶

ויש להוסיף על קושייתו שגם ע"פ תורה זה נמנע, שלכן כאשר אחד אומר הרי את מקודשת לי על-מנת שתעלי לרקיע – הרי זה כלום והתנאי בטל (ומקודשת מיד)³⁷ משום שהוא דבר הנמנע, וא"כ מדוע הגמרא תופסת כזו מין מציאות? והמהר"ל מיישב זאת ע"פ דרכו.

אמנם ע"פ המבואר בחסידות אפשר לתרץ זאת, שבהביאו דוגמא כזאת רצה כלב לומר: אימתי בטוחים שיעמדו בכל הנסיונות, דוקא כאשר לא הולכים ע"פ השכל אלא רק בקבלת עול, שאפילו אם יאמרו דבר שהוא היפך השכל עד לתעלו לרקיע³⁸, ג"כ יעשו זאת, כי רק ע"י שסומכים על הקב"ה – והרי מצד הקב"ה יתכן דבר הנמנע, כיון שהוא נמנע הנמנעות, וכידוע השיטות בזה³⁹ האם שייך למעלה נמנעות, וחסידות מסיקה שלמעלה הוא נמנע הנמנעות – דוקא באופן כזה אפשר להצליח⁴⁰.

ו. ההוראה מכל הנ"ל:

לכאורה יהודי יכול לטעון, היות וכל ימיו הוא מתנהג ע"פ שולחן-ערוך, עד ששכלו נהי' שכל ע"פ תורה, ואפילו רמ"ח אבריו וש"ס גידיו הם ע"פ תורה – מדוע שלא יוכל לערב את שכלו כאשר בא לקיים את רצון העליון, הרי שכלו הוא שכל דקדושה?

ע"כ ישנה ההוראה מהמרגלים: אע"פ שהם היו נשיאים, קרואי מועד אנשי שם⁴, וטענתם היתה ע"פ תורה כנ"ל, אעפ"כ, כיון שערבו את שכלם הם (אפי' דקדושה), יצא מזה אח"כ חטא המרגלים! מכיון שכאשר שומעים ממשה רבינו – אשר שכנה מדברת מתוך גרונו⁴¹ – שכך צריכים לעשות, יש לעזוב את כל החשבונות, ולציית לפקודת משה.

טוען היהודי, שקבלת עול היא רק ראשית העבודה וכו'⁴², כשאוחרים בתחלת העבודה

הצ"צ ע' 68. סה"מ מלוקט ח"א ע' ס.

(40) וי"ל, שמה שהזקק כלב לזה הוא – כי מכיון שראה שטענת המרגלים היא (לא רק מצד שטועים הם ודעתם שא"א להכנס לא"י, כ"א גם) לפי שרוצים כן (וכדמוכח ממה שהשתמשו בדבר שקר בטענתם – ראה רש"י לעיל פסוק כז) הרי אפשר שימציאו עוד טענות כאלו שלא יהי' לו מה להשיב עליהם מראיות ע"פ שכל. ולכן אמר "עלה נעלה אפילו בשמים" – אף שאין לזה שום מקום בשכל [מהערה 30 בלקו"ש שם].

(41) ראה זח"א רסז, ג. זח"ב קטו, ב. זח"ג ריט, א. רלב, א.

(42) תניא רפמ"א.

(33) פרשתנו יג, ל.

(34) סוטה לה, א.

(35) גור ארי' פרשתנו שם.

(36) מלשון רש"י "עשו סולמות ועלו שם" מוכח, שכוונתו היא – עלי' בשמים כפשוטו. ובפרט שהרי עד"ז ממש הוא בפרש"י נח (יא, א). [שוה"ג להערה 30 בלקו"ש שבתחלת השיחה].

(37) רמב"ם הל' אישות פ"ו ה"ז (מגיטין פד, א).

(38) שזהו ענין שאינו בגדר מציאות העולם כלל (ע"פ לקו"ש שם ס"ע 89 ופנים הערה הנ"ל).

(39) ראה שו"ת הרשב"א סתי"ח. ס' החקירה לאדמו"ר

– אבל הוא אוחז הרבה אחרי ראשית העבודה, שהרי עוסק כבר עשרות שנים בעבודה, ובמילא יכול להרשות לעצמו לערב את שכלו בעניינים של תורה ומצות (וכנ"ל הרי זה שכל דקדושה), ואדרבה, זה יוסיף לו תענוג בתורה ומצות.

אומרים לו שצריך להיות "ויהס כלב"³³, ענין השתיקה והביטול, למסור את עצמו ("זיך אוועקלייגן"), רק לשמוע מה שאומרים לו ולציית.

ומה שיש לו קושיא ומגמרא (בדוגמת הענין ד"תעלי לרקיע", שהוא דבר הנמנע ע"פ תורה), אזי מסתמא יכול משהו אחר לתרץ לו אותה, והעיקר – הקושיא לא צריכה לשנות כלל, עליו לעשות זאת בקבלת עול, כפי שרבא אמר⁴³ "תומת ישרים תנחם"⁴⁴ שזהו הענין דקבלת עול שלמעלה מטעם ודעת. ואע"פ שענינו של משה הוא הבנה והשגה, שהרי התורה ש"נקראת על שמו"⁴⁵, ענינה הבנה והשגה כמ"ש⁴⁶ "כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני וגו'", אעפ"כ אומר המדרש⁴⁷ ש"פתי יאמין לכל דבר – זה משה רבינו", ולכאורה כאשר מחפש המדרש מיהו פתי, לא מצא משהו אחר מלבד משה? אלא כיון שענינו של משה הוא קבלת עול, קורא לו המדרש בשם פתי.

ועד"ז גם הי' אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר⁴⁸, כיון שידע שזהו רצון העליון, הוא מסר את עצמו לגמרי ונעמד בסכנה, כדי למלאת ("אויספירען") את הרצון העליון.

ז. וכאן רואים הוראה נוספת: הרבי העמיד בסכנה לא רק את עצמו, אלא גם יהודי שני, עד שהיו כמה שאכן נשלחו לארץ גזירה (ואחדים מהם נמצאים עכשיו כאן בהתוועדות), ולכאורה אינו מובן: מילא על עצמו הוא בעל-הבית, אבל כיצד יכול להעמיד בסכנה יהודי אחר?

אלא זאת רואים ממעשה המרגלים, שזאת היתה טענתם כנ"ל – שמילא על עצמם היו מוותרים, אך כיצד יכולים לשאת באחריות של כל בני ישראל? ואעפ"כ לא היתה זו טענה ראוי' ומזה נשתלשל חטא המרגלים.

והטעם לזה הוא: כאשר יודעים שזהו רצון העליון, לא צריכים לערוך שום חשבונות, לא בנוגע לעצמו ולא בנוגע לשני⁴⁹ (וכאשר לא עושים חשבונות כלל, ישנם הכחות ומצליחים במילוי השליחות כנ"ל).

(משיחת ש"פ שלח, מבה"ח תמוז ה'תשכ"ו - בלתי מוגה)

(43) שבת פח, סע"א ואילך.
 (44) משלי יא, ג.
 (45) מכילתא בשלח טו, א; שמו"ר פ"ל, ד – ע"פ מלאכי ג, כב.
 (46) ואתחנן ד, ו.
 (47) שמו"ר רפ"ג. וראה הביאור בזה בשה"מ מלוקט ח"א ע' שנו.
 (48) ראה בתחלת ההתוועדות ב"שיחות קודש" תשכ"ו ע' 478.
 (49) להעיר מהרמב"ם הל' מלכים ספ"ז: ולא יחשוב לא באשתו ולא בבניו אלא כו' – אף שעליהם נאמר הוא אמר ויהי הוא ציווה ויעמוד (שבת קנב, א), שעד"ז הוא גם במלחמה רוחנית (תניא פמ"ט). [מלקו"ש שבתחלת השיחה הערה 53].

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נשי ישראל בזמן הזה

פועלות על פי נשיא דורנו

ובפשטות – ביאת משיח צדקנו תיכף ומיד, "משיח נאו", ובזריזות הכי גדולה – "עם ענני שמיא",

אשר יוציא את כל בני מהגלות, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", עד שאפילו יהודי אחד לא ישאר בגלות ח"ו, "שלימות העם",

וכולם יחדיו הולכים לארצנו הקדושה – בדוגמת נשי ישראל בדור ההוא שהיו מחבבות את הארץ, ולא הושפעו כלל ממה שאמרו אחרים, בשמעם לדברי כלב ויהושע, גדולי ישראל בדור ההוא, ודוגמתם – גדולי ישראל בכל הדורות, ובזמן הזה – נשיא דורנו.

(משיחת כ"ב סיון, למסיימות ומדריכות, ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

שאלה שישאלו את משיח צדקנו

ויה"ר שבקרוב ממש נזכה לקיום היעוד "והיו מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך", ובאופן שלכל יהודי יהיו "ב' אלפים וח' מאות עבדים", כמ"ש (זכרי' ח, כג) "כה אמר ה' צבאות בימים ההמה אשר יחזיקו עשרה אנשים מכל לשונות הגוים והחזיקו בכנף איש יהודי גו'", "עשרה אנשים משבעים משפחות הרי שבע מאות לכל כנף וכנף, הרי לארבע כנפות הטלית אלפיים ושמונה מאות" (פרש"י עה"פ), וכמבואר בגמרא (שבת לב, ב) שענין זה בא בתור שכר על קיום מצות ציצית, שאודותי' מדובר בסיום פרשתנו.

וכאשר יהודי ישאל: מה יעשה עם אלפיים ושמונה מאות עבדים – הרי זה עתה יצא מהגלות, ובזמן הגלות לא הי' לו אפילו עבד אחד, וא"כ, מה יעשה עם אלפיים ושמונה מאות עבדים?! לכאורה, הרי זה "לבטלה", כי אין לו במה להעסיק את כל העבדים, ואין לו אפילו פנאי לזה, כי הוא צריך ללמוד תורתו של משיח?! – הנה שאלה זו תהי' בין השאלות שישאלו את משיח צדקנו, והוא יתרצה!

(משיחת ש"פ שלח, מבה"ח תמוז ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורנגו שוכני עפר" והם בתוכם, בנאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

הוא הוא מציאות המשלח

בקשר עם פ' שלח, הבאנו צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת ש"פ תולדות, מבה"ח וער"ח כסלו ה'תשד"מ (נדפסה בלקו"ש חכ"ה ע' 344 ואילך, ובלה"ק ב'התוועדות' תשד"מ ח"ג ע' 520 ואילך)

להלן פענוח הצילום שלפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

הדרגא הרביעית (הכי נעלית) שבשליחות]: לא זו בלבד שמציאותו של השליח היא כמותו דהמשלח (עד כמותו ממש), אלא הוא הוא מציאות המשלח עצמו. ע"ד המדובר כמ"פ אודות פירוש הרשב"א בענין "מה שקנה עבד קנה רבו" – שאין הכוונה שמתחילה קונה העבד ואח"כ קונה רבו ממנו, אלא מלכתחילה קונה רבו, מכיון שהעבד אינו מציאות לעצמו, כי כל מציאותו אינה אלא מציאות רבו. ולכן, כאשר העבד מקבל לידו דבר מסויים – מיד קנה רבו.

אמנם, דרושה זהירות שהשליח לא ישנה משליחותו (בהתאם לרצון המשלח), כי כאשר משנה משליחותו – בטלה מציאותו בתור שליח ("ער ווערט אויס שליח"), ופשיטא – ביטול מציאותו בתור מציאות המשלח.

אבל לאידך – כאשר ממלא את שליחותו כפי רצון המשלח, יש לו את כל התוקף ד"שליח", שלוחו של אדם כמותו ממש, עד לדרגא הד' שבשליחות, כנ"ל. ובמילא, בכחו למנות עוד שליח (שליח עושה שליח וכו') כדי למלא את התפקיד והשליחות דהפצת היהדות והמעיינות חוצה.

ב. לכאורה, יכולה להתעורר שאלה אצל השליח:

כיצד יכול להיות בטוח שיצליח לכוון (בדיוק) לרצון המשלח, שלא לשנות מזה וכו' – הרי אינו אלא בשר ודם, נשמה המלובשת בגוף גשמי, "הנדמה בחומריותו לגופי אומות העולם"?

והמענה לזה – בפשטות:

מכיון ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן", הרי בודאי ניתנו כל הכחות הדרושים למילוי השליחות בשלימותה, ומה שטוען שהוא נשמה בגוף – הרי אדרבה: למלא שליחות זו לא בחר המשלח ב"מלאך", כי אם ביהודי כשר שהוא נשמה בגוף דוקא, וא"כ, בודאי דאג מראש להבטיח שיהיו לו (כפי שהוא נשמה בגוף) כל הכחות הדרושים למילוי שליחות זו, לכוון לרצון המשלח בשלימותו ובמילואו, "כדבעי לי' למיעבד", ובאופן של הרחבה.

ובנוגע לספקו הנ"ל – יתנהג באופן ד"תמים תהי' עם ה' אלקיך": עליו למלא את תפקידו משליחותו, תוך כדי התגברות על פיתויי היצר, ופשיטא – התגברות על מניעות ועיכובים שמבחוץ, ואז מובטח לו שיכוון לרצון המשלח.

ג פ

הדרגה הרביעית (זנעלית) שבשליחות: לא זו כלבד שמציאותו של השליח היא כמותו דהמשלה (עד כמותו ממש), אלא הוא הוא **מציאות המשלה עצמו**. ע"ד המדובר כמ"פ אודות פירוש הרשב"א¹² בענין "מה שקנה עבד קנה רבו"¹³ — שאין הכוונה של ~~השליח~~ קונה העבד ואח"כ קונה רבו ממנו, אלא **מלכתחילה** קונה רבו, מכיון שהעבד אינו מציאות לעצמו, כי כל מציאותו אינה אלא מציאות רבו, ולכן, כאשר העבד מקבל לידו דבר מסויים — מיד קנה רבו¹⁴.

מציאות

אמנם, דרושה והירות שהשליח לא ישנה משליחותו (בהתאם לרצון המשלה), כי כאשר משנה משליחותו — בטלה מציאותו בתור שליח ("ער ווערט אויס שליח")¹⁵, ופשיטא — ביטול מציאותו בתור מציאות המשלה, אבל לא לידך — כאשר ממלא את שליחותו כפי רצון המשלה, יש לו את כל התוקף ד"שליח", שלוחו של אדם כמותו ממש, עד לדרגה הדי שבשליחות כנ"ל. ובמילא, בכחו למנות עוד שליח (שליח עושה שליח וכו') כדי למלא את התפקיד והשליחות דהפצת היהדות והמעיינות חוצה.

ב. לכאורה, יכולה להתעורר שאלה אצל השליח:

כיצד יכול להיות בטוח שיעליח לכוון (בדיוק) לרצון המשלה, שלא לשנות מזה וכו' — הרי אינו אלא ~~אשר ודס~~, נשמה המלוכשת בנוף נשמי, "הנדמה בחומריותו לגופי אימות העולם"¹⁶!

והמענה לזה — בפשטות:

מכיון ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן"¹⁷, הרי בודאי ניתנו כל הכחות הדרושים למילוי השליחות בשלימותה. ומה שטוען שהוא נשמה בגוף — הרי אורבה: למלא שליחות זו לא בחר המשלה ב"מלאך", כי אם ביהודי כפי שהוא נשמה בגוף דוקא, וא"כ, בודאי דאג מראש להבטיח שיהיו לו (כפי שהוא נשמה בגוף) כל הכחות הדרושים למילוי שליחות זו, לכוון לרצון המשלה בשלימותו ובמילואו, "כדבעי לי" למיעבד¹⁸, ובאופן של הרחבה.

וממנו ~~דגרישים~~ — להתנהג באופן ד"תמים חה" עם ה' אלקיך"¹⁹: עליו למלא את תפקידו ושליחותו, תוך כדי התגברות על פיתויי היצר, ופשיטא — התגברות על מניעות ועיכובים שמבחוץ, ואז מובטח לו שיכוון לרצון המשלה.

ובלשון נשיא דורנו (המשלה) — שלא נשאר אלא הענין ד"עמדו הכן כולכם"²⁰, מכיון ~~כל~~ מוכן כבר, וכאמור — צריכים רק להתנהג באופן ד"תמים חה" עם ה' אלקיך", ועייז זוכים להמשכת כל הברכות והאיחולים באופן של הצלחה וכו'.

ודע כי
אם נלתי -
יתנת

המשך הפענוח מעמ' 14:

ובלשון נשיא דורנו (המשלה) — שלא נשאר אלא הענין ד"עמדו הכן כולכם", מכיון שהכל מוכן כבר, וכאמור — צריכים רק להתנהג באופן ד"תמים חה" עם ה' אלקיך", ועייז זוכים להמשכת כל הברכות והאיחולים באופן של הצלחה וכו'.

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

החייל ב"צבאות השם" טובי' זכאי שיחי'
ליום הולדתו העשירי לאויש"ט,
ביום בדר"ח תמוז - א' תמוז ה'תשפ"ו
ולזכות אחותו טביתא שבת תחי'

*

נדפס ע"י הוריהם שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די